

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VI. Disputatur utrum inscriptiones libris Prophetarum praefixae, à Synagoga magna, an à Prophetis ipsis additae sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

rum vulgatissima opinio sit, Scripturam sacram, quæ nullis sectionibus, interpunctionibus nullis ad illam diem distincta erat, sed veluti unico comprehensa versu tota simul coharebat, à Synagoga Magna, cujus Esdras fuisse Scribam aiunt, in פְּרָשִׁיּוֹת, & in סְרָרִים, & in פְּטוּקִים, aliasque partes esse divisam, eandem quoque à Scribis, eorumque principe Esdra octodecim locis emendatam, quos Masorethæ numerant, & תְּקוּן סְפָרִים, ordinationem Scribarum, & תְּקוּן עִזְרָא, ordinationem Esdræ appellant; cum priscos etiam Ebraicæ linguæ characteres hoc tempore Esdra auctore Assyrii mutatos esse Thalmudistæ affirmant in Tractatu Sanhedrin, doctique omnes assentiantur; quæ sine magni hujus Confessio auctoritate & consilio fieri haudquaquam potuisse manifestum est: quis credat tantum operæ ac studii in Scripturæ sacre characteribus mutandis, sectionibus determinandis, notandis sectionibus, distinguendis versibus posuisse Synagogam Magnam, ejusque velut mentem Esdras; totos vero Libros ipsos neglexisse, deque eorum numero definiendo ac sanciendo minime cogitasse?

Tract. Sanh.
cap. 2.

VI. Id si obtinemus, quod nobis omnino concedendum est, jam liquet non alium quaerendum esse auctorem, quam Esdras & Synagogam Magnam, additionum quorundam, quæ ad Librorum sacrorum connexionem, vel illustrationem hinc & inde sparsæ sunt. Cujusmodi sunt, quæ de Mosis morte ad calcem Pentateuchi addita legimus. Aliam præterea operam in Codicibus sacris exornandis ab hac Synagoga collocatam fuisse ratus est Grotius, ad inscriptiones nimirum ac lemmata libris Prophetarum præfixenda: quod ex titulo libri Amos apparere existimat, qui talis ipsis addita est: *Verba Amos, qui fuit in pastoribus de Thecne, quæ vidit super Israël in diebus Osie regis Judæ, & in diebus Jeroboam filii Joas regis Israël, ante duos annos terræ motus.* Ego vero & inscriptiones à Prophetis ipsis arbitror fuisse appositas, neque video quid ex hoc titulo pro contraria parte effici possit. Nam post terræ motum scribere hoc potuit Amos ipse, & vaticinii tempus ex hoc casu denotare; vel quod potius reor, imminetentem terræ motum, pro sua vaticinandi facultate prævidere & prædicere potuit, quod & his capituli tertii verbis factum ab eo quidam Interpretes censent: *Et percutiam domum hyemalem cum domo esirva: & peribunt domus eburnæ, & dissipabuntur ades multe, dicit Dominus.* Huc adde in ipso vaticiniorum contextu ejusmodi inscriptiones occurrere, velut apud Zachariam, versu septimo primi capituli: *In die vicesima quarta undecimi mensis Sabath, in anno secundo Darii, factum est verbum Domini ad Zachariam, filium Barachia, filii Addo, Prophetam, dicens: item initio septimi capituli.* Plurima hujusmodi reperies in brevissimo Aggæi vaticinio, plurima & in illo Jeremiæ; nonnulla etiam in Isaia, Ezechiele & Daniele. Ea profecto quin ab ipsis Auctoribus profecta sint, minime dubitandum est. Id si evicero, quod negari non potest, jam una quoque evicero vaticiniis ipsis præfixas inscriptiones illarum confimiles, & prorsus germanas, eorundem quoque Auctorem esse, cum credibile non sit hos Auctores scriptionum suarum particulas his notis prænumiendas duxisse, tota vero opera ἀνετίθεσθαι & ἀνετίθεσθαι emittenda censuisse.

Disputatur
utrum inscrip-
tiones libris
Prophetarum
præfixæ à Sy-
nagoga ma-
gna, an à
Prophetis
ipsis addita
sint.
Grot. in Amos
1. 1.

Amos 1. 15.

VII. Cæterum operam Esdræ circa sancta Volumina, ac diligentiam imitatus Nehemias, priscos sacrarum scriptionum Codices conquisivit, magnam collegit antiquitatis memoriam, rerum à se, fortasse & ab aliis, gestarum commentarios ipse scripsit. Hæc sequuntur ex isto secundi Machabaici dicto: *Inferiebantur autem in desertionibus & commentariis Nehemie hæc eadem; & ut construens Bibliothecam congregavit de regionibus libros, & Prophetarum, & David, & epistolas Regum, & de donariis.* Quæ si ita sunt, ut certe sunt, Canonem haud dubie recognoverit Nehemias, & ex veterum exemplarium fide confirmaverit, Librumque demum, qui ejus nomine inscriptus est, quemadmodum suum Esdras, in sacrum Canonem retulerit, atque hæc demum sanxerit auctoritate Magnæ ejusdem Synagogæ, ad quam unam librorum consecratio pertinebat. Quamobrem exemplari illo aureis literis descripto, quod ad Philadelphum Eleazarus Pontifex misit, Nehemiæ liber continebatur, ut pote qui cum reliquis Voluminibus sacris à Septuaginta Senibus interpretatione donatus sit. Post annos centum circiter & viginti, quam fieri id curavit Ptolemæus Philadelphus, Antiochi Epiphaniis furias passis Hierosolymis, direptisque ac incensis, sacrorum Librorum curam sumit Judas Machabeus, & qui per bellum intercederant, recollegit, Nehemianam Bibliothecam supplevit, deditque operam ne qua sui parte Canon imminueretur, pro eo ac fieri apud Judæos solitum fuisse scribit Josephus, ut post bella sanctos Libros Sacerdotes recenserent. Nam quid aliud sibi volunt ista, quæ in Epistola Hierosolymitanorum Judæorum ad Ægyptienfes Hellenistas nobis exhibet secundus Machabaicus; testimonio indidem proxime deprompto subnexa: *Similiter autem & Judas ea quæ deciderant per bellum quod nobis acciderat, congregavit omnia, & sunt apud nos. Si ergo desideratis hæc, mittite qui perferant vobis.* Ipsi quippe Hellenistæ, ad quos

Nehemias &
Judæ Macha-
beus Canone-
m reco-
gnoverunt &
confirmaverunt,
novum vero
Ecclesia
Christi edi-
dit.
2. Mach. 2. 13.

Joseph. lib. 7.
contr. Apion.

2. Mach. 2. 14.